

31 października 1924 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY F16/6 29/00

No 254.

Kl. ~~47 a 6.~~A k t i e b o l a g e t B o f o r s,
Bofors (Szwecja).

47 a 1, 29/c

Ś r u b a o s a d c z a.

Zgłoszono: 1 grudnia 1919 r.

Udzielono: 2 czerwca 1924 r.

Przedmiotem niniejszego wynalazku jest udoskonalenie śrub osadczych w celu wywołania stosownego nacisku, nawet gdy śruba zajmuje położenie ukośne względem powierzchni ciśnienia. W tym celu zastosowano luźną podkładkę, na którą naciska koniec sworznia śruby. Ta podkładka, czyli stopka, posiada kształt cząstki kulistej, koniec zaś sworznia przylegający do niej ma wydrążenie tej samej krzywizny.

Wskutek urządzenia śruby z 2-ch części, połączonych przegubem kulistym, otrzymuje się dokładne przystawanie stopki do przedmiotu, o który ona ma się opierać nawet wtedy, gdy śruba musi być ustawiona mniej lub więcej ukośnie względem powierzchni tego przedmiotu.

Ustrój opisanej śruby osadczej może być jeszcze uzupełniony w ten sposób,

że w sworzniu wykonuje się kanał w jego części wolnej i w ściankach tego kanału jedną lub kilka podłużnych szczelin. Wówczas przy dokręcaniu śruby, wskutek oporu stopki powstaje możliwość rozszerzania się rozciągniętego sworznia w kierunku promieniowym, co daje rękojmię silniejszego i pewniejszego osadzenia śruby w przedmiocie, w który jest ona wkręcona.

Jeżeli stopka jest zupełnie oddzielona od śruby, wprowadzenie jej do otworu zaopatrzonego w gwint przedstawia pewne trudności. Wprowadzenie to zostaje jednak znacznie ułatwione, jeżeli według innego sposobu wykonania wynalazku, stopka jest połączona ruchomo ze sworzniem zapomocą łapek z drutu, blachy albo t. p.

Rysunek uwidocznia kilka sposobów wykonania wynalazku.

Fig. 1 wyobraża przekrój podłużny śruby osadczej, wykonanej stosownie do wynalazku i zastosowanej do umocowania piasty koła na wale, fig. II widok śruby w perspektywie, fig. III i IV przekroje podłużne dwóch śrub, wykonanych w myśl wynalazku, w których śruba jest połączona ze stopką, zapomocą łapek z wygiętego drutu metalowego, np. stalowego.

Luźna stopka metalowa (1) (fig. I i II) ukształtowana jest w części górnej w postaci odcinka kuli (2), a w części dolnej posiada wyżłobienie (3), przyciskane do wału (4) zapomocą śruby (6), wkręconej ukośnie do piasty (5) i zaopatrzonej w podłużny kanał. Zastosowanie tej stopki gwarantuje [nawet w razie nieodpowiedniego ustawienia śruby zupełnie pewne przymocowanie piasty (5) do wału (4) i niezmiennosć położenia ostrza (3) względem wału, niezależnie od położenia ukośnego śruby osadczej. Koniec dolny śruby (6) jest zaopatrzony, prócz tego, w jedną albo kilka podłużnych szczelin 7, umożliwiających rozszerzanie się sworznia w kierunku jego promienia przy przykręcaniu śruby, co zapewnia silniejsze osadzenie śruby.

Stopka łączy się ze sworzniem zapomocą łapek z drutu. Wykonanie podług fig. 3 różni się od tegoż na fig. 4 tem, że w pierwszej odnogi (10) łapek krzyżują się wzajemnie w otworze (9), podczas gdy podług fig. 4 odnogi (11) są w otworze równoległe, poza nim zaś posiadają wygięcie (12) współśrodkowe z powierzchnią kulistą stopki.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Śruba osadcza tem znamienna, że składa się ze sworznia śrubowego i współdziałającej z nim luźnej stopki, której powierzchnia górna jest ukształtowana w postaci odcinka kuli przylegającego do dolnego końca sworznia, zaś część dolna posiada jedno okrągłe, wzgl. kilka pierścieniowych wyżłobień.

2. Śruba osadcza według zastrz. 1, znamienna tem, że w dolnym końcu śruby jest wywiercony kanał z jedną lub kilkoma szczelinami w ściankach bocznych.

3. Śruba osadcza według zastrz. 1 albo 2, znamienna tem, że stopka jej jest połączona ze sworzniem ruchomo zapomocą łapek z drutu, wzgl. z blachy.

